

תה"ג 27088/01/23 - מדינת ישראל נגד אורי מימון, ניסים אלפסי, אפיק טורי, אורון בן ישראל מונטגומרי

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 27088-01-23 מדינת ישראל נ' מימון(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני:

בפני עותרת	כבוד השופטת שירלי רנר
נגד משיבים	
מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד אבי קרונוברג מהמחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה	
1. אורי מימון	
2. נסים אלפסי	
3. אפיק טורי	
4. אורון בן ישראל מונטגומרי באמצעות ב"כ עוה"ד אלכס גפני וסלבה רודנקו מטעם הסנגוריה הציבורית	
5. דייב ברזילי באמצעות ב"כ עו"ד ניר שנידרמן מטעם הסנגוריה הציבורית	
6. גלעד מאזוגי (ניתנה החלטה)	

החלטה - משיבים 4-5

1. **עתירה בהתאם לסעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954** (להלן - חוק ההסגרה) להכריז על המשיבים בני-הסגרה, לאחר שביום 15.12.22 הורה שר המשפטים בהתאם לסמכותו לפי סעיף זה כי המשיבים יובאו בפני בית המשפט כדי לקבוע אם המשיבים בני הסגרה לארצות הברית.

בקשת ההסגרה, של ממשלת ארצות הברית, היא לצורך העמדה לדין של המשיבים באשמת ביצוע העבירות הבאות:

א. **קשירת קשר להונאה באמצעים אלקטרוניים** (Conspiracy to commit wire fraud), עבירה לפי סעיף 1349 לפרק 18 בקוד הפלילי האמריקאי שדינה 20 שנות מאסר.

ב. **הונאה באמצעים אלקטרוניים** (Wire fraud), עבירה לפי סעיף 1343 וסעיף 2 לפרק 18 בקוד הפלילי האמריקאי, שדינה 20 שנות מאסר.

רקע

2. ביום 13.2.2019 הוגש כנגד המשיבים וארבעה נוספים כתב אישום לבית המשפט המחוזי במחוז מרילנד בגין ביצוע העבירות לעיל ובאותו היום הוציא בית המשפט צווי מעצר כנגד המשיבים. ביום 25.9.2019 הוגש כתב אישום מתוקן

עמוד 1

ובאותו היום הוצאו על ידי בית המשפט צווי מעצר מעודכנים.

3. על פי העתירה מסחר באופציות בינאריות הוא חוקי בארצות הברית, כאשר הסחר נעשה במסגרת בורסה מפוקחת על ידי רגולטור.

בין החודשים מאי 2014 וספטמבר 2017 פעלו בארצות הברית ומחוצה לה, שלא במסגרת בורסות מפוקחות בארצות הברית, שני מותגים - ביגאופשן (BigOption) ובינאריבוק (BinaryBook), אשר הציגו מצג לפיו הן משמשות זירות מסחר באופציות בינאריות.

זירות המסחר שווקו באמצעות מוקד טלפוני של חברת יוקום תקשורת (Yukom Communication) (להלן - יוקום) הממוקמת בקיסריה ושל חברת נומריס תקשורת (Numaris Communications) הממוקמת בתל אביב.

ארבעת החברות המתוארות פעלו כקבוצה אחת בשליטת יוקום.

4. תכלית החברות הייתה למשוך לקוחות להשקיע תחת מצגי שווא שונים, ולא לאפשר להם להרוויח כתוצאה מהשקעתם.

לשם כך ביגאופשן ובינאריבוק פעלו כ"מערכת בורסאית סגורה" והן שעמדו מול לקוחות שהשקיעו את כספם ולא, כפי שהוצג ללקוחות, גורמים שלישיים - משקיעים בשוק הפתוח. נציגי המכירות עשו שימוש בנתוני מסחר אמיתיים לצורך הצגת מסחר לכאורי בהשקעות. במקרה של רווח אקראי, פעלו נציגי המכירות בדרכים שונות למנוע משיכת הרווח, ואף את ההשקעה המקורית, תוך שימוש במצגי שווא. אף אחד מהלקוחות לא הצליח לממש רווחים או למשוך את כספי ההשקעה.

כספי הלקוחות הועברו לחשבונות בנק מחוץ לארצות הברית, בשליטת ראשי יוקום ובלא ששויכו ללקוח ספציפי. הכספים הועברו לכיסם של מנהלי יוקום, למימון המיזם ולתשלום עמלת סוכני המכירות.

5. המשיבים פעלו כנציגי מכירות ובמסגרת עבודתם שכנעו לקוחות פוטנציאליים שונים בארצות הברית להשקיע את כספם תוך שימוש במצגי שווא שונים.

המצגים כללו מצג כי מדובר בהשקעה ללא סיכון וכן ביטוח ללא הפסדים, מצג בנוגע להיקף הרווחים וסיכויי ההצלחה, למודל הרווח של יוקום, לכך שכספי ההשקעה ניתנים למשיכה באופן מיידי ובנוגע לרקע ולניסיון של סוכני המכירות.

כתוצאה ממצגי השווא קיבלו המשיבים וארבעת האחרים שבכתב האישום מתחילת 2014 ועד חודש דצמבר 2017 במרמה סך של 148,000,000 דולר מתוך סך כולל של 180,000,000 דולר שהשקיעו לקוחות יוקום.

6. המשיב 4 (מונטגומרי) עבד ביוקום כנציג מכירות בבינאריבוק מחודש אוקטובר 2014 ועד לחודש יולי 2016 בקירוב ועשה שימוש בשם הבדוי "ביל שניצר".

המשיב 5 (ברזילי) עבד ביוקום כנציג מכירות וראש צוות מחודש דצמבר 2014 ועד לחודש מרץ 2017, ועשה שימוש בשם הבדוי "דייב סימפסון".

טענות הצדדים

7. **לטענת ב"כ העותרת** קיימת תשתית ראייתית מספקת לכך שהמשיבים ביצעו את העבירות בגין מתבקשת הסגרתם וכי ראיות אלו היו מספיקות כדי להעמידם לדין בישראל.

ב"כ העותרת היפנה לתצהירה של עו"ד ג'סי אלכסנדר-הופנר (Jessee Alexander-Hoepfner) תובעת פדראלית במשרד המשפטים האמריקאי וכן לתצהירו של הסוכן המיוחד של ה-FBI ג'רמי דזור (Jeremy Desor) על נספחיהם. נטען כי ראיות אלו עומדות בדרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה. ב"כ העותרת היפנה לפרוטוקול המתקן את האמנה בין ישראל לארצות הברית ולפסיקה בעניין זה לעניין התצהיר וקבילותו.

8. נטען כי העבירות שמעשיהם של המשיבים מגבשים על פי הדין הישראלי הן של:

א. קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא (ריבוי עבירות) (יחד עם סעיף 29(ב) - מבצע בצוותא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן חוק העונשין) שדינה עד חמש שנות מאסר. על פי העתירה הנסיבות המחמירות עניין ריבוי האירועים, התחכום שנלווה להם וסכומי הכסף הגדולים שהתקבלו במרמה.

ב. עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 לחוק העונשין שדינה עד שבע שנות מאסר.

9. עוד נטען בעתירה כי העבירות בגין מתבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה לפי חוק ההסגרה כאשר תנאי סעיף 2 לחוק מתקיימים ואילו הסייגים הקבועים בסעיף 2 אינם מתקיימים.

10. על פי העתירה מעמדו של המשיב 4 בישראל הוא של תושב ארעי ומשכך אינו עומד בתנאי סעיף 1 לחוק ההסגרה ואינו זכאי לחזור לישראל לריצוי עונשו, אם יוסגר ויורשע וייגזר עליו עונש מאסר בארה"ב.

המשיב 5 הוא אזרח ישראל שהתגורר בה בעת ביצוע העבירות ועל כן זכאי להתחייבות לפי סעיף 1א(א)(2) לחוק ההסגרה לחזור לשאת את עונשו בישראל ככל שיוסגר, יורשע וייגזר עליו עונש מאסר. התחייבות כאמור ניתנה במסגרת בקשת ההסגרה.

11. **ב"כ המשיב 4** טען כי אמנם הדרישה הראייתית לצורך סעיף 9 לחוק ההסגרה היא נמוכה, אך לא ניתן להסתפק בתצהיר שאינו מפרט את הראיות. בענייננו, כך נטען, הפירוט הוא דל ביותר, קיימות סתירות מהותיות בין תצהיר הסוכן לבין תצהיר התובעת הפדראלית, וכתב האישום בנוגע לתפקידו של המשיב במיזם (איש מכירות, שימור לקוחות או מנהל חשבונות) ותקופת עבודתו שם. בנוסף אין אחידות בנוגע לסכומי ההונאה הנטענים (בעתירה כ-150 מיליון דולר ובתצהיר הסוכן - 2 מיליון דולר). זאת ועוד. הראיות מתייחסות לפלוני בשם ביל שניצר אך אין ראיה לכך שהוא המשיב 4, מעבר לאמירה בתצהיר החוקר. נטען כי גם הראיות בנוגע לביל שניצר אינן מקיימות את הרף המינימאלי הנדרש.

עוד טען ב"כ המשיב 4 כי העובדות הנטענות בכל הנוגע להונאה שבוצעה אינן מקימות כל עבירה לאור אופי המסחר באופציות בינאריות.

ב"כ המשיב 4 טען בנוסף כי יש לדחות את העתירה לאור טענת העותרת ולפיה המשיב 4 אינו זכאי להתחייבות לריצוי עונשו בישראל, ככל שיוסגר, יורשע וייגזר עליו עונש מאסר. נטען כי בעת שהמשיב שב ארצה מארצות הברית בשנת 2014 הייתה בתוקף הוראה של שר הפנים דאז, להעניק אזרחות לבני הקהילה אליה משתייך המשיב אשר שירתו בצבא

ולבני משפחותיהם. משההוראה לא קויימה בעניינו של המשיב מנועה העותרת מלטעון כי המשיב 4 אינו זכאי להתחייבות כאמור.

לבסוף טען ב"כ המשיב 4 כי מאחר וכל היסודות העובדתיים של המיוחס למשיב בוצעו בישראל, אין הצדקה להסגרתו אשר עשויה לפגוע באופן משמעותי ביכולתו להתגונן והיה מקום להעמידו לדין בישראל. עוד נטען כי המשיב 4 מעולם לא נחקר, על אף שלא היה כל קושי לאתרו, והבקשה להסגירו לשם העמדה לדין בלא שנחקר מקנה הגנה מן הצדק.

12. **ב"כ המשיב 5** טען כי אין כל ראייה לכך שהמשיב אפילו חשד שמעשיו מהווים עבירה ולא טקטיקות שווק מקובלות. אין ראייה לכך שידע מה עושים אנשים אחרים בחברה או לגבי האופן בו מתנהלת החברה לאחר שלקוח מחליט להשקיע את כספו. כבמוקדי מכירות אחרים, הצבת קשיים בפני רצון לקבל את הכסף חזרה הוא מקובל. כך גם השימוש בשם אחר וההצגה של איש המכירות כבעל ניסיון. ב"כ המשיב 5 הדגיש כי למרות היקף ההונאה הנטען, המשיב 5 לא הפיק כל רווח למעט משכורת. בכל הנוגע לראיות הקושרות ספציפית את המשיב נטען כי דלותן היא כזו שהן אינן עומדות ברף של אחיזה לרישום.

ב"כ המשיב 5 טען כי עומדת למשיב טענת הגנה מן הצדק וזאת לאור מצבו הרפואי המורכב לרבות מצב נפשי קשה מאוד, וכן המצב הכלכלי הקשה של משפחת המשיב שהוא ואשתו בהליכי פשיטת רגל. מצב כלכלי זה יקשה על ניהול הגנה אמיתית ככל שיוסגר. ב"כ המשיב היפנה לכך שמירב הזיקות מלמדת שניתן היה להעמיד את המשיב לדין בישראל, ככל שעבר את העבירה ובנסיבות אלו אין מקום להסגירו.

13. **ב"כ העותרת** טען במענה לטענות בעניין אפשרות ההתאזרחות של המשיב 4 כי מעבר לכך שלא ניתן להסכים כי היתה הוראה כנטען בעת הרלוונטית או בכל עת אחרת, ממילא לא די בכך שכן לא ניתן להסתפק בזכות להתאזרח לצורך מילוי תנאי האזרחות. בנוסף, המשיב כלל לא היה תושב בעת הרלוונטית.

בהקשר לטענות בכל הנוגע למצבו של המשיב 5 נטען כי לפי הפסיקה תקנת הצבור לא נועדה למנוע הסגרתם של מי שסובלים מהליך ההסגרה או מעניינים אחרים.

באשר לטענה כי היה מקום להעמיד לדין בישראל היפנה ב"כ העותרת לפסיקה ממנה נלמדת מסקנה אחרת.

הראיות

מסגרת נורמטיבית

14. סעיף 9(א) לחוק ההסגרה קובע כי:

"הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 3 כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו - יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בר-הסגרה".

ההלכה היא כי "אין צורך להכריע האם יש בחומר הראיות כדי להוביל להרשעת המבוקש, אלא די בקיומה של "אחיזה לאישום", קרי, ראיות שיש בהן כדי להצדיק את המשך בירור אשמתו של המבוקש במדינה המבקשת

להעמידו לדין" (ר' ע"פ 6003/19 אריה גרינס נ. היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 17). "בדיקת הראיות הנדרשת בהליכים כגון דא היא בסיסית ומינימלית...תפקיד הבדיקה כאן הוא לוודא כי ישנו בסיס ראייתי ראשוני אשר בהסתמך עליו ניתן לפתוח בהליך משפט פלילי במדינה הזרה" (עה"ס 6170/18 קאזרו נ. היועמ"ש, פסקה 6. ר' גם עה"ס 7463/21 תאופיק נאסרה נ. היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 20).

"במסגרת בירור זה, אין לבחון את משקלן של הראיות השונות או את קבילותן, ואף עדות שמיעה - כגון במסגרת תצהיר המסכם את עיקרי הראיות שהעלתה החקירה נגד המבוקש - עשויה להספיק כדי לבסס את בקשת ההסגרה" (ע"פ 6003/19, שם).

דין והכרעה

15. בתצהיר התובעת הפדראלית מיום 18.11.21 בעניינו של המשיב 4 היא מתארת את הרקע לחקירה שגילתה, כך על פי התצהיר, כי מאוקטובר 2014 לערך ועד יולי 2016 המשיב 4, אזרח ארצות הברית, היה מנהל בארגון שעסק בתרמית כלפי לקוחות בכל העולם בכל הנוגע להשקעות באופציות בינאריות. היא מתארת את ההליך כנגד המשיב, את העבירות ואת סיכום העובדות.

על פי תצהירה המשיב 4 מילא תפקיד משמעותי בארגון בישראל בניהול נציגי המכירות אשר הם אלו שיצרו קשר במישרין עם הלקוחות. בנוסף, עבד כנציג מכירות בעצמו ויצר קשר עם לקוחות/משקיעים במייל. המשיב 4 על פי תצהירה ידוע גם בשם ביל שניצר.

לתצהירה צורף כנספח D תצהירו של הסוכן המיוחד Jeremy Desor.

16. בתצהירו של הסוכן המיוחד הוא מציין תחילה כי המשיב 4 ידוע בשם ביל שניצר. עוד הוא מתאר כי החקירה נפתחה בשנת 2017 בעקבות תלונות של אנשים שסברו שהונו אותם באמצעות חברות העוסקות באופציות בינאריות לרבות ביגאופשן (BigOption) ובינאריבוק (BinaryBook).

החברות האמורות לא פעלו באמצעות הבורסא המפוקחת אלא באמצעות ספק פלטפורמה שאפשר פעילות "במעגל סגור" בחברות האמורות ולא מול צדדי ג' חיצוניים. על אף האמור נאמר ללקוחות פוטנציאליים כי החברות מתפקדות כחברות השקעה שאמורות להרוויח מהרווח של המשקיעים שלהם. מצג זה ומצגים נוספים גרמו ללקוחות להאמין כי נציגי החברות רצו שירוויחו אך ההפך היה הנכון. בנוסף, כך על פי התצהיר, נגנבו כספי הלקוחות על מנת לממן את הוצאות תפעול המיזם ולהעשיר את בעלי החברות האמורות. לפיכך פעילות הסחר הפכה ללא רלוונטית כי לא היתה כוונה להחזיר את כספי הלקוחות.

נכון לסוף דצמבר 2017 החברות משכו סך של 147.9 מיליון דולר נטו ממשקיעים.

17. על פי תצהיר הסוכן המיזם כלל את חברת יוקום שהמשיב 4 היה עובד שלה כנציג מכירות בין אוקטובר 2014 ועד יולי 2016. הוא היה מאנשי המכירות הבולטים והיה אחראי להבאת מעל 2 מיליון דולר מכספי לקוחות לחברות. המיזם כלל גם את חברת נומריס תקשורת.

כדי למשוך מקסימום השקעות ולאפשר מינימום משיכות נציגי יוקום באופן תדיר יצרו מצגי שוא בעניינים שונים שיש בהם

כדי להשפיע על ההחלטה להשקיע. רב המשקיעים איבדו את רב אם לא כל כספם.

18. על פי התצהיר במסגרת החקירה נחקרו עובדים לשעבר בחברות שהודו ששקרו ללקוחות בפרטים האמורים על בסיס יומי, כך הונחו לעשות על מנת להגדיל השקעות ולמנוע משיכות.

התקבלו מאות אלפי מיילים של החברות מהם עלה דפוס קבוע של מרמה כלפי לקוחות.

התקבל חומר כתוב ממנו ניתן ללמוד כי העובדים הונחו ליצור מצגי שווא למשקיעים. התקבלו הקלטות של שיחות טלפון בין נציגי מכירות ללקוחות המלמדים על מצגי השווא שנעשו.

עובדת יוקום בשם S.U. סיפקה הקלטות של קורס הדרכה שהשתתפה בו כשנשכרה לעבוד על ידי יוקום. הקלטות מלמדות על הדרכת נציגי המכירות להציג מצגי שווא.

התקבלו אימיילים ותיעודים נוספים מהפלטפורמה שסיפקה את השירותים לחברות האמורות וגם בכך היה כדי לתמוך במרמה.

תעוד מבנקים של חברות קשורות בחברות האמורות מלמד על השימוש לרעה בכספי הלקוחות.

19. על פי תצהיר הסוכן במסגרת משפטה של לי אלבז, מנכ"לית יוקום, שהסתיים בהרשעתה ב-2019 העידו ארבעה עובדים לשעבר שהודו באשמה: S.U. שעבדה ביוקום בשנים 2015-2016; L.W. שעבדה בשנת 2014 והעידה שעבדה עבור החברה כשנתיים. A.S. שהעיד כי עבד בנומריס מאוגוסט 2015 ועד ינואר 2016, ו-Y.H. שהעיד שעבד ביוקום בין 2014 ל-2016.

כולם הודו בקשירת קשר למרמה. Y.H. נקב באופן מפורש בשם ביל שניצר, הוא המשיב 4, עימו קשר קשר לרמות. העובדים האחרים העידו אף הם על קשירת קשר עם בעלי תפקידים שונים בארגון - מאנשי הצוות ועד הבעלים.

העובדים לשעבר העידו על תרבות המרמה שהיתה קיימת בחברה - מצגי השווא בנוגע לשמותיהם, כישוריהם ומיקומם הפיזי של נציגי המכירות; מצגי שווא בנוגע לאיך העובדים והחברה מרוויחים; בנוגע להחזר השקעות והצלחות; בנוגע לבונוסים והשקעות בטוחות; ובנוגע לאפשרות למשוך השקעות ולגבי למה לא ניתן למשוך. העדויות האמורות סוכמו במסגרת התצהיר.

20. כל אחד מארבעת העובדים שהעיד במשפטה של אלבז העיד כי עשה שימוש בשמות אחרים בהתקשרות עם לקוחות. מהמיילים ניתן ללמוד כי לפחות פעם אחת השמות שונו בשל מספר רב של תלונות של לקוחות אודות נציג. מייל - **נספח 1 לתצהיר הסוכן** צורף בתמיכה לכך. נציגי המכירות אמרו ללקוחות שהם ממוקמים באנגליה. כך הונחו על ידי הנהלת יוקום.

מהעדויות של העובדים עולה כי שיקרו ללקוחות בנוגע לכישוריהם ונסיונם כך שהלקוחות סברו כי הם עומדים מול מומחים פיננסיים. לפחות אחד העיד כי כך הונחה לעשות במהלך ההדרכות. **נספח 2 לתצהיר הסוכן** הוא תסריטי שיחות שנשלחו למנהלי יוקום בפברואר 2016 ובהן הצעות לשיחות בהן יעשה שימוש. עולים מהם המצגים הכוזבים שמכוון שיעשה בהם שימוש על ידי מנהלי המכירות בנוגע למיקום, לרקע ולניסיון.

ההקלטות שסיפקה S.U. מלמדות שהעובדים הונחו לרמות לגבי הרקע שלהם באימון ההתחלתי ביוקום. במהלך אחת ההדרכות (המוקלטות) הוצג המשיב 4 כמי שעובד כנציג מכירות כשלושה חודשים והוא סיפר בנוגע לנסיגתו הקודם כי היה לו עסק לממכר פירות וירקות.

21. כל ארבעת העובדים העידו כי קיבלו עמלות על בסיס הפקדות נטו. אחת העובדות Y.H. סיפרה שמשיב 4 עשה שימוש חוזר ונשנה בכרטיסי אשראי והפקדות עבור לקוחות במטרה להגדיל את העמלות שלו. העובדים העידו כי לא אמרו אמת ללקוחות בכל הנוגע לשאלה ממה נגזרת העמלה אותה יקבלו. הוצג מצג כי אם הלקוחות מרוויחים אז גם נציגי המכירות מרוויחים וזאת על מנת שהלקוחות יחשבו כי קיימת זהות אינטרסים בינם לבין נציגי המכירות. מצגי השווא בכל הנוגע לאופן קבלת העמלות היה בתסריטי המכירות ובהדרכות. מהראיות (הקלטות של S.U.) עולה כי גם אמרו שהם מקבלים שכרם מבנק השקעות (על אף שלא היה כזה). מייל נוסף משנת 2016, **נספח 3 לתצהיר הסוכן**, כולל מדריך לקראת הדרכה ומייעץ לנציגים לאמר שיש מטרה משותפת להם וללקוחות.

הלקוחות קיבלו את הרושם שהנציגים ירוויחו מהרוויחים שלהם בעוד שבפועל הם הרוויחו ממקסימום השקעה ומינימום משיכה של כספים. העובדים לשעבר העידו שהתשלום שקיבלו לא היה קשור לרווחי הלקוחות וכלל לא עקבו אחר כספי/הצלחות הלקוחות או שמטרתם היתה שהלקוחות ירוויחו. מהעדויות עולה כי הנציגים הרוויחו מהפסדי הלקוחות.

22. הפלטפורמה שסיפקה שירותים לחברות אפשרה להם לפעול במעגל סגור כמו קזינו ולא מול השוק. המיילים והעדויות של העובדים לשעבר מלמדים כי רמת הסיכון של הלקוחות בנוגע להשקעתם ניתנת היתה לשנוי ללא ידיעתם אל מול הפלטפורמה וכך נעשה במטרה לגרום להם להפסיד. צורפה תכתובת מייל בין ראשי החברות והפלטפורמה בתמיכה לכך (**נספח 4 לתצהיר הסוכן**).

23. נציגי המכירות הבטיחו ללקוחות רווחים חודשיים. על אף האמור הרב המכריע של המשקיעים הפסיד כספים או לא הצליח למשוך כספים. העובדים לשעבר העידו שאף אחד מהלקוחות שלהם לא הרוויח. אלבז העידה במשפטה שמשקיעים איבדו כ-70% מכספם בתקופה של כ-18 חודש ולא שללה שמדובר בסכום של 50 מיליון דולר.

העובדים העידו ששיקרו למשקיעים בנוגע ליכולתם להשיא להם רווחים. מייל כזה של אחת העובדות צורף **כנספח 5 לתצהיר הסוכן**. אחת ההקלטות של ההדרכות שסיפקה S.U. מלמדת שהעובדים הונחו כך לשקר בהכשרות. **כנספח 6 לתצהיר הסוכן** צורף מייל של משיב אחר לעתירה לצורך שימוש מול משקיעים שכותרתו "תוצאות המסחר" והוא כולל טבלת תוצאות מסחר לכאורה מ-2015. כולל ציון של 81% סכוי לרווח.

למשקיעים לא גולה מידע מהותי בנוגע לבונוסים, ולביטוח בנוגע לסחר נטול סיכון שתוצאתו היתה שיפוי באמצעות בונוס. כפי שהעידו העובדים לשעבר תנאי הבונוסים הבטיחו למעשה את "נעילת" המשקיעים בחברה.

החברות הרוויחו מהפסדי המשקיעים או מכך שהכסף נשאר בחשבונם. חלק ממצגי השווא היו בנוגע לאפשרות משיכת כספי הלקוחות בכל נקודת זמן. למייל שצורף **כנספח 7 לתצהיר הסוכן** מנציגי מכירות לאחד המנהלים ביוקום צורף תסריט ממנו כך עולה. העובדים לשעבר העידו כי חלק מתפקידים היה למנוע כל משיכת כספים על ידי לקוחות.

24. למצגי השווא היתה השפעה מכרעת על משקיעים. על פי תצהיר הסוכן במשפטה של אלבז העידו 5 משקיעים - A.B. שהשקיע \$30,000 בביגאופשן ואיבד את כל כספו, J.F. שהשקיע \$304,000 בבינאריבוק ואיבד את כל כספו; A.G. שהשקיעה \$84,000 בשתי החברות והצליחה לקבל חזרה \$5,000 מבינאריבוק. L.B. שהשקיע \$140,000 ולא

הצליח לקבל את כספו חזרה ו-K.H. שהשקיע \$175,000 והצליח למשוך בהזדמנות אחת \$19,000.

כל אחד מהמשקיעים הללו העיד על המצגים שהוצגו להם, ועל חשיבותם בכל הנוגע להחלטתם להשקיע. עדותם סוכמה בתצהיר הסוכן. גם A.G. וגם L.B. העידו כי הוכנסו לחשבונותיהם במוסדים על אף שלא ביקשו זאת.

25. **לתצהיר הסוכן צורך כנספח 8** מייל שנשלח על ידי העובדת לשעבר S.U. למשקיעה A.G. הכולל מצגי שווא בנוגע לרווח, בטיחות ההשקעה והאפשרות לקבלה חזרה, לגביהם העידה S.U. כי היו מצגי שוא.

נספחים 9 ו-10 לתצהיר הסוכן הם מייל והנספח שלו שנשלח למשקיע L.B. בעקבות שיחה עם נציגת מכירות שציינה כי מנהלת קרן מאוד מצליחה והוא ביקש מסמך בכתב בעניין זה. העובדת לשעבר L.W. ששלחה את המייל העידה במשפט כי הקרן כלל לא היתה קיימת והנתונים היו כוזבים.

26. בתצהיר הסוכן פורט כי נתפסה הקלטת שיחה בין המשיב 4 למשקיע בו האחרון מבקש שוב ושוב את כספו חזרה, ומסרב להשקיע. סקירת האימיילים מלמדת כי המשיב 4 ביטל את דרישת הלקוח למשיכה בעקבות אותה שיחה על אף התעקשות הלקוח לקבל את כספו בחזרה.

סקירת המיילים העלתה כי ה"טיפול" של המשיב 4 בלקוחות הניב הרבה תלונות. צורפו שלוש מתוכן **כנספחים 11-13 לתצהיר הסוכן**. הם ממוענים לביל שניצר.

סוכני ה-FBI השיגו צילומי וידיאו ממשרדי יוקום ועובדים לשעבר ביוקום זיהו את המשיב 4.

27. על פי תצהיר הסוכן סוכני ה-FBI השיגו תיעוד בנקאי התומך אף הוא בהונאה. תיעוד זה מלמד כי כספי ההשקעה נותבו לחשבונות בנק מחוץ לארצות הברית, בשליטה של הארגון. לא נעשתה אבחנה בין כספים של לקוחות שונים. בכספים נעשה שימוש למימון הארגון, תשלום הוצאות ותשלומים לבעלים. הם לא הועברו לגוף שמעורב במסחר. מכספי הלקוחות שולם אחוז מסויים לנציגי המכירות וכן שולם אחוז לפלטפורמה שאיפשרה את המיזם. בניגוד למצג שהוצג למשקיעים כאילו כספי השקעתם נותבו למסחר, וכך גם הוצג לה בחשבונם לא זה היה המצב. המסמכים מלמדים שיותר מ-36 מיליון דולר חולקו לבעלים בתקופה של 3 שנים בין השנים 2014-2017. התיעוד הבנקאי מלמד גם על המהירות בה הועברו כספי הלקוחות לבעלי הארגון.

28. על פי התצהיר המשיב 4 הפך באמצעות מצגי השוא לאחד מנציגי המכירות הבכירים.

עוד נאמר בתצהיר הסוכן כי המשיב 4 ידוע בכינויו ביל שניצר. שמו האמיתי של ביל שניצר הושג באמצעות חיפושים בחשבונות מייל במהלך החקירה וכן מראיונות של שותפיו לעבודה בעבר אשר זיהו אותו בסרטוני וידיאו שנלקחו ממשרדי יוקום. לתצהיר הסוכן צורפה **כנספח 14** תמונה של המשיב 4 כפי שזוהה בסרטונים.

29. **בתצהיר התובעת הפדראלית מיום 30.7.21 בעניינו של המשיב 5** היא מתארת את הרקע לחקירה שגילתה, כך על פי התצהיר כי מדצמבר 2014 לערך ועד מרץ 2017 המשיב 5, היה בעל אחריות ניהוליות בארגון שעסק בתרמית כלפי לקוחות בכל העולם בכל הנוגע להשקעות באופציות בינאריות. היא מתארת את ההליך כנגד המשיב, את העבירות ואת סיכום העובדות.

על פי תצהירה המשיב 5 מילא תפקיד משמעותי בארגון בישראל בניהול נציגי המכירות אשר הם אלו שיצרו קשר

במישרין עם הלקוחות. בנוסף, עבד כנציג מכירות בעצמו ויצר קשר עם לקוחות/משקיעים במייל.

נספח D לתצהירה הוא תצהיר הסוכן Jeremy Desor

30. **בתצהירו של הסוכן המיוחד** הוא מציין תחילה כי המשיב 5 ידוע גם כדייב בר או דייב סימפסון. הוא הועסק ביוקום בין דצמבר 2014 למרץ 2017 והיה בעל אחריות ניהוליות בחלק מהתקופה. היא מילא תפקיד מפתח בתכנית המרמה, במצגי השווא שנעשו במישרין על ידו ובאימון אחרים לשם כך.

תצהירו של הסוכן דומה בעיקרו לזה שצורף בעניינו של המשיב 4 בכפוף לדגשים הבאים.

31. העובדים שנחקרו ציינו שהם ואחרים אומנו לשקר למשקיעים על ידי מנהליהם, לרבות המשיב 5. העדויות במשפטה של אלבו (שנשפטה ל-22 שנות מאסר) מלמדות כי היה בעל תפקיד מפתח בקשר.

העובדת לשעבר S.U. העידה כי המשיב 5 היה אחד ממנהיגי הקבוצה בעת עבודתה ביוקום. העובדת לשעבר L.W. העידה כי שמעה את המשיב 5 משקר ללקוחות כדי להשיג כסף.

32. סקירה של המיילים העלתה כי נציגי המכירות של יוקום לעיתים כללו את המשיב 5 בבקשות לשנוי רמת הסיכון של ההשקעות. בקשות, שעל פי עדותה של העובדת לשעבר L.W., נועדו להקשות על האפשרות של הלקוחות להרוויח וזאת ללא ידיעתם. לתצהיר הסוכן בעניינו של המשיב 5 צורפו **כנספחים 5-6** שלושה מיילים כאלו.

L.W. העידה כי לעתים קרובות עובדים שלחו מיילים כדוגמאות בהן ניתן לעשות שימוש מול לקוחות. היא העידה לגבי מייל ספציפי כזה שקיבלה יחד עם עובדים אחרים מהמשיב 5. המייל צורף **כנספח 7 לתצהיר הסוכן**. המייל כלל פרטים לגבי נסיון רב ותכניות השקעה להנבת רווחים שמעולם לעדותה של העובדת משקיעים לא הרוויחו.

תכתובת מייל שהמשיב 5 מעורב בה (צורפה **כנספח 9 לתצהיר הסוכן** בעניינו) מלמדת על הקשיים בהם נתקלו משקיעים שניסו למשוך את כספם, כאשר המשיב 5 אף כתב "THE GUY WANT TAKE PROFITS. WE DON'T SEND PROFITS".

33. על פי תצהיר הסוכן, ה-FBI השיג הקלטות של שיחות בהן המשיב 5 הציג מצגי שווא ללקוחות בנוגע לעצמו, לבטיחות ההשקעות ושעורי הרווח הצפויים ולקשר בין רווחי המשקיע לרווחיו שלו. דוגמאות לכך מפורטות בתצהיר הסוכן.

34. על פי תצהיר הסוכן המשיב 5 ידוע גם כדייב סימפסון. שמו האמיתי ופרטים מזהים לגביו נתקבלו מחיפושים במיילים וכן מראיונות עם עובדים לשעבר בחברה. **כנספח 13 לתצהיר הסוכן** צורפה תמונה מפייסבוק תחת השם דייב בר כאשר עובד לשעבר של יוקום זיהה בתמונה את המשיב 5.

35. על פי תצהירה של התובעת הפדראלית על מנת לעמוד בנטל ההוכחה בכל הנוגע לעבירה של קשירת קשר להונות באמצעים אלקטרוניים על התביעה להראות ששניים או יותר אנשים קשרו לבצע את העבירה האמורה ושהמשיבים במודע נטלו חלק בקשר האמור. הקשר אינו דורש כתב או אף שיח מפורש אלא די בהבנה של שניים או יותר שבכוונתם למעשה בלתי חוקי. גם לא נדרשת מודעות לכל פרטי התכנית הלא חוקית ולזהות כל משתתפיה, וחלקו של הקושר יכול להיות מינורי.

על פי התצהיר היסודות של עבירת ההונאה באמצעים אלקטרוניים כוללים: (1) השתתפות במודע בתכנית מרמה, או בתכנית לקבלת כסף באמצעות מצגי שוא. (2) המצגים היו מהותיים - בעלי יכולת להשפיע על המתלונן להיפרד מכספו. (3) כוונת מרמה. (4) נעשה שימוש באמצעים אלקטרוניים בין מדינתיים על מנת להגשים את התכנית. לא נדרש כי החומר שהועבר באמצעים האלקטרוניים יהיו כשלעצמו כוזב.

36. מהראיות כפי שפורטו לעיל עולה כי קיימת "אחיזה לאישום" לעניין כל אחת מהעבירות שפורטו לעיל ובנוגע לכל אחד מהמשיבים.

מעדויות העובדים לשעבר כפי שפורטו בתצהירי הסוכן עולים מצגי השווא בהם נעשה שימוש כלפי לקוחות פוטנציאליים - בנוגע לכישורים, רקע וניסיון, לקשר בין רווחי הלקוחות לרווחי נציגי המכירות, לרווחים הצפויים ולאפשרות משיכת הכספים. העובדים העידו על תרבות המרמה המאורגנת שהיתה קיימת בחברה. מעדויות המשקיעים כפי שפורטו בתצהיר הסוכן עולה כי למצגי השווא היתה השפעה מכרעת על החלטתם להשקיע. הן מעדויות העובדים והן ממסמכים נוספים שצורפו לתצהיר הסוכן ושפורטו בו עולה כי התכלית הייתה הונאה, וכלל לא נעשתה אבחנה בין כספי לקוחות שונים. כעולה מתצהיר הסוכן על נספחיו, המידע, ההתקשרויות והעברות הכספים נעשו באמצעים אלקטרוניים.

37. אחד העובדים לשעבר נקב בשמו המפורש של המשיב 4 כמי שעומו קשר קשר להונות. הוא מופיע באחת מהקלטות ההדרכה לנציגי המכירות בהקשר של מצג שוא לנציגי המכירות בנוגע לניסיון. הוא גם עשה שימוש בשם אחר, ביל שניצר. במקרה אחר, על אף בקשות חוזרות ונשנות של לקוח הוא ביטל את דרישתו למשיכת הכספים. מעשיו כנציג מכירות הניבו תלונות רבות.

38. העובדים העידו כי אומנו לשקר למשקיעים על ידי מנהליהם, לרבות המשיב 5, על היותו בעל תפקיד מפתח בקבוצה ועל כך שנשמע משקר ללקוחות כדי להשיג כסף. קיימות גם הקלטות בעניין זה. המשיב 5 ממוען כבעל תפקיד בכיר במסגרת פעולות הונאה, והעביר הנחיות בהתאם לעובדים.

39. די באמור כדי להקים "אחיזה לאישום" בנוגע לשני האישומים בכל הנוגע לשני המשיבים.

טענות ב"כ המשיב 4 בכל הנוגע ל"אחיזה לאישום", דינן להידחות. אין סתירות, ודאי לא מהותיות, בין תצהיר התובעת הפדראלית לבין תצהיר הסוכן בכל הנוגע לתקופת עבודתו של המשיב בחברה ותפקידו בה. אכן על פי תצהיר הסוכן היה המשיב 4 נציג מכירות ואילו על פי תצהיר התובעת עסק גם בניהול נציגי המכירות, ואולם מהראיות שצורפו לתצהיר הסוכן עולה כי גם נטל חלק בהדרכות נציגי המכירות כך שלמעשה אין סתירה בין התצהירים.

הפער בין הסך של 150 מיליון דולר ו-2 מיליון דולר יסודו בהבדל בין היקף התרמית הכוללת והסכומים להם אחראי המשיב 4 באופן אישי. אף כאן אין משום סתירה.

40. עוד אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיב 5 כי אין אחיזה לאישום בעניינו. מהחומר שצורף עולה כי קיימת תשתית ראייתית מספקת כי הונה לקוחות והנחה אחרים לעשות כן. החומר כפי שפורט אינו בגדר "טקטיקות שווק" מקובלות, כנטען, ומהראיות עולה כי היה בעל תפקיד מפתח במיזם.

האזרחות

41. הוראת סעיף 1(א) לחוק ההסגרה קובעת שני תנאים מצטברים - אזרחות ותושבות (ע"פ 2490/18 משה ג'ורנו נ. מדינת ישראל, פסקה 32). "איזון זה הוא יחודי להליכי הסגרה, ועולה בקנה אחד עם התחייבויותיה של מדינת ישראל באמנות ההסגרה שהיא צד להן" (ר', שם).

אין מחלוקת בענייננו כי המשיב 4 איננו ומעולם לא היה אזרח ישראל.

42. ב"כ המשיב 4 הגיש במסגרת ההליך בקשה לפי תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), תשל"א-1970 לקבל מאת העותרת את כל תיקי הוריו של המשיב וילדיהם שהתנהלו ו/או מתנהלים ברשות האוכלוסין בעניין מעמדם בישראל וכן העתק של נוהל/נהלים מכוחם הוענקה למי מבני משפחתו אזרחות ישראלית.

מתעודת עובד צבור שהומצאה על ידי העותרת לקראת הדיון בבקשה עולה כי נולד בישראל בשנת 1981 להוריו שאותה עת לא החזיקו בכל מעמד בישראל, כי בין השנים 1999 ועד 2002 החזיק ברישיון ארעי מסוג א/5 אשר הוארך מעת לעת, וכי בין השנים 2003 ועד שנת 2014 לא שהה בישראל אלא שבועות ספורים. ביום 2.10.2014 הגיש בקשה לאשרה, לדבריו כ"תושב חוזר". ביום 9.7.2017 נשלחה לו החלטת רשות האוכלוסין וההגירה כי איבד את זכאותו ואינו זכאי למעמד בישראל. על החלטה זו לא ערער ולא הוגשו בקשות נוספות מטעמו.

43. ביום 23.4.23 ניתנה החלטתי הדוחה את הבקשה לפי תקנה 8 ולפיה :

" החומר נשוא הבקשה אינו מבוקש על מנת להראות כי המשיב היה אזרח בעת הרלבנטית, אלא על מנת לטעון כי הייתה לו זכות לקבל אזרחות. ספק בעיני אם יש מקום להכרעה בשאלה זו במסגרת הליך ההסגרה כהכרעה אגבית.

עם זאת, גם על פי ההנחה כי חומר ראיות הנוגע להתנהלות הרשויות בכל הנוגע לאי הענקת אזרחות למשיב בעת ביצוע העבירות הנטענות, הוא רלוונטי להליכי הסגרה (במסגרת הסייג של תקנת הצבור), בענייננו לא עמד המשיב בנטל המינימלי להראות כי אכן קיימת הייתה לעת הרלבנטית הוראה או נוהל של משרד הפנים להענקת אזרחות לקרובי משפחה של חיילי צה"ל. עוד לא עמד המשיב בנטל המינימלי להראות כי אכן כל משפחתו קיבלה אזרחות מכוח אותו נוהל, למעט המשיב. למעשה, גם מטיעוניו של ב"כ המשיב בדיון עולה כי הוא מבקש את החומר על מנת לבחון קיומה של תשתית ראייתית לטענתו. לא לכך נועדה תקנה 8 ומדובר במסע דיג.

זאת ועוד. בפני המשיב פתוחים ערוצים חילופיים שיאפשרו קבלת המידע אותו הוא מבקש במסגרת הליך זה - עתירה מנהלית מכוח חוק חופש המידע לקבלת הנהלים בעת הרלבנטית וקבלת מידע בכל הנוגע לבני משפחתו שאינם צד להליך זה. המשיב גם יכול לעתור כנגד ההחלטה שלא להעניק למשיב מעמד".

44. בדיון בבקשת ההסגרה ביקש ב"כ המשיב 4 להעיד את אביו ואחיו של המשיב 4, וכך היה.

אחיו של המשיב, מר אבישי בן ישראל מונטגומרי, העיד כי לאחר ששירת בצבא קיבל אזרחות ישראלית "אוטומאטית" וכך גם אחיו ששירתו כולם בצבא, למעט המשיב 4. עוד העיד כי גם בני משפחה של משרתים בצבא יכולים להגיש בקשה לקבלת אזרחות וכי כך עשו הוריו. לדבריו מעמדו עובר לקבלת האזרחות היה של תושב קבע. לשאלה מדוע המשיב לא קיבל אזרחות השיב "כנראה לא הגיש את הבקשה מספיק מהר" (עמ' 27, ש' 32).

אביו של המשיב מר לורנזו מונטגומרי העיד כי קיבל אזרחות לאחר שפנה למשרד הפנים בשנת 2016, בעקבות שירותו הצבאי של בנו שאלתיאל. לשאלה למה לא פנה קודם לכן, בשנת 2012, עם בנו שאלתיאל השיב "פשוט לא היה סיבה. יכולתי ללכת מתי שרציתי. לפני כן הייתי תושב קבע" (עמ' 28, ש' 23).

45. ב"כ המשיב 4 ביקש להסיק מעדויות אלו כי היתה הוראה של שר הפנים דאז מר גדעון סער להעניק אזרחות לבני הקהילה ומשפחותיהם וככל שיש מחלוקת בעניין זה ביקש לזמן לעדות את מר גדעון סער שכן לטענתו מפסק דין של בית הדין לעררים שהגיש עולה כי הוראות ככל שניתנו, ניתנו בעלפה.

46. איני רואה לכך מקום.

מפסק דינו של בית הדין לעררים אליו היפנה ב"כ המשיב 4 (ערר (ב"ש) 21-3643 ו-12 נוספים **שומרי השלום קיבוץ עירוני של קהילת הישראלים העבריים ואח'** נ. **משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה**) עולה כי בשנת 2013 קבע שר הפנים דאז (מר גדעון סער) כי בני הקהילה המתגייסים לצה"ל יקבלו אזרחות ישראלית (ר' פסקה 1 לפסק הדין). לא נאמר דבר לעניין בני המשפחות.

אף מעדויות אביו ואחיו של המשיב עולה כי בנוגע לקרובי משפחה, לכל הפחות נדרש להגיש בקשה וכי אין המדובר באזרחות "אוטומטית". אין טענה כי המשיב הגיש בקשה כזו.

גם על פי ההנחה כי היתה הנחייה בשנת 2013 בנוגע לקרובי משפחה של משרתים בצה"ל לא ברור האם כללה גם אחים ומה היו התנאים, ככל שהיו, לקבלתה.

ב"כ המשיב 4 לא הגיש עתירה מנהלית מכוח חוק חופש המידע לקבלת הנהלים בעת הרלבנטית, וטענתו כי ניתן ללמוד מפסק הדין אותו הגיש כי הוראות לאורך השנים, על ידי שרי פנים שונים, ניתנו בעלפה, אינה עולה מפסק הדין.

47. לנוכח האמור לא עמד המשיב בנטל להראות קיומו של נוהל/הוראה כנטען על ידו.

זאת ועוד. סבורה אני כי צודק ב"כ העותרת בטענתו כי יש להבחין בין הזכות לקבלת אזרחות (ככל שקיימת) לבין אזרחות, לעניין חוק ההסגרה. הוראת סעיף 1(א) לחוק ההסגרה מותנית באזרחות ולא בזכות לקבלת אזרחות. גם אם אין לשלול מצבים חריגים בהם תהא הרשות מושתקת מלטעון, לאור התנהלותה, כי המשיב אינו אזרח, ואף בהנחה (שאינה נקיה מספקות) כי ניתן לערוך בירור כאמור במסגרת הליך הסגרה, נדרש רף ראייתי מסוים לצורך העברת הנטל אל העותרת. המשיב 4 רחוק עד מאוד מעמידה בנטל זה.

לפיכך, הטענה בעניין זה נדחית.

תקנת הצבור והגנה מן הצדק

48. לטענת ב"כ שני המשיבים מאחר ולאור מקום ביצוע העבירות ניתן היה להעמיד את המשיבים לדין בישראל, אין מקום להורות על הסגרתם, אשר מקשה באופן ממשי על יכולתם להתגונן.

49. ב"כ הצדדים לא חלקו על כך כי ניתן היה להעמיד את המשיבים לדין על מעשיהם הן בישראל והן בארצות הברית.

"במצב ממין זה, שבו לשתי המדינות ישנה יכולת להעמיד לדין, מתעוררת השאלה לאיזו מדינה עדיפות לקיים את הברור המשפטי. בפסיקתנו נקבע כי ההכרעה תיעשה בהתאם למירב הזיקות - או ה"עבותות" - של העבירות, ובמילים אחרות היכן נמצא "מרכז הכובד" של העבירות המיוחסות..." (ר' ע"פ 9203/18 גבר נ. היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 20).

נפסק כי "...עם האצת ההתפתחות הטכנולוגית של אמצעי תקשורת מקוונים, מיקומו הגיאוגרפי של מבצע העבירה מאבד מחשיבותו" (שם. ר' גם ע"פ 5227/10 מישל קרולין יובל נ. מדינת ישראל, פסקה 89). מרכז הכובד בנסיבות אלו עובר אל קורבנות העבירה (ר' ע"פ 9203/18, לעיל, פסקה 20).

50. בענייננו המעשים נשוא עתירת ההסגרה כווננו ובוצעו גם כלפי קורבנות אמריקאים באמריקה, שם הוגשו התלונות ובעקבותיהן רשויות החקירה בארצות הברית החלו את החקירה, שם נמצאים עדי התביעה. שני מעורבים אחרים בפרשה כבר הורשעו ונגזר דינם בארצות הברית. במקרים מעין אלו נפסק כי מרכז הכובד של העבירות המיוחסות נמצא בארצות הברית (ר' ע"פ 8801/09 מאיו נ. היועץ המשפטי לממשלה; ע"פ 5227/10, לעיל. ר' גם ע"פ 9203/18, לעיל). כך גם בענייננו.

51. ב"כ המשיב 5 היפנה למצבו הכלכלי הקשה של המשיב אשר יקשה במיוחד לטענתו על ניהול הגנתו מחוץ לגבולות ישראל. ב"כ המשיב 4 היפנה לכך שהמשיב 4 מעולם לא נחקר עובר להגשת כתב האישום כנגדו ויש בכך כדי ללמד לטענתו על כך שלא יזכה למשפט הוגן.

52. אין בידי לקבל את הטענה כי אין מקום להורות על הסגרתם של המשיבים לארצות הברית בשל האמור.

בפרשת מאיו (ע"א 8801/09) נפסק כי:

"...כל שהמערערים טוענים הוא כי הם יתקשו לקיים הליך הוגן במדינה זרה אשר הם לא מכירים את שיטת המשפט הנהוגה בה ולא דוברים את שפתה, כי יתקשו להעמיד מטעמם עדי הגנה הנמצאים בישראל, כי ניהול הליך משפטי במדינה זרה יהווה עבורם מעמסה כלכלית וכי שיטת הענישה הנהוגה בארצות-הברית שונה מהשיטה הנהוגה בישראל. אך, כידוע, השוני בין שיטות המשפט הישראלית והאמריקאית, כשלעצמו, אין בו בכדי להוות פגיעה בזכות להליך הוגן אלא הוא חלק בלתי נפרד מכל הליך הסגרה... ויתרה מכך, המערערים אינם מוסגרים למדינה אשר שיטת המשפט בה שונה שוני מהותי משיטת המשפט הישראלית או למדינה אשר ניתן לטעון כי היא מפרה באופן שיטתי את זכויות הנאשמים בה. הזכות להליך הוגן היא זכות חוקתית בארצות-הברית, זכות המעוגנת בחוקה האמריקאית, ואף אם ייתכנו שינויים מסוימים בהיקף הזכויות הניתנות לנאשם בהליך הפלילי, בסדרי הדין או במדיניות הענישה, אין בכך על מנת להוות שוני כה מהותי אשר ניתן לראות בו כפגיעה בזכויות המערערים. כמו כן, קשיי השפה וקשיים כלכליים הכרוכים בניהול הליך משפטי במדינה זרה הם קשיים הנלווים לכל הליך הסגרה ואין לראות בהם כפגיעה מהותית בעקרונות היסוד של מדינת ישראל..." (פסקה 25).

כך גם בענייננו.

53. ב"כ המשיב 5 טען להגנה מן הצדק לאור מצבו הרפואי המורכב, לרבות נפשי, של המשיב 5 וכן לאור מצבו הכלכלי הקשה.

אכן, המשיב 5 סובל על פי הנטען ובהתאם לתיעוד שהומצא ממספר מחלות, לרבות מצוקה נפשית על רקע הליכי ההסגרה. הוא ואשתו גם נקלעו להליכי פשיטת רגל בעקבות כשל בעסקים בהם החל לאחר שעזב את עבודתו במיזם נשוא פרשת ההסגרה.

ואולם, ובלא להמעיט מקושי העובר על אדם הכפוף להליך הסגרה, וממצבו של המשיב עצמו בפרט, ההלכה היא כי **"סבלו של מבוקש בהליכי הסגרה על כל הכרוך בכך הינו אינהרנטי ונמנה על התוצאות הטבעיות הנלוות להליך זה והוא כשלעצמו אינו נוגד את ערכי היסוד של המדינה והחברה בישראל שלשם הגנתם נועדה הדוקטרינה של 'תקנת הציבור'"** (ר' ע"פ 5227/10, לעיל, פסקה 97. ר' גם עה"ס 4315/21 טייב ואח' נ. היועמ"ש, פסקה 16; ע"פ 3680/09 סילברמן נ. מדינת ישראל, פסקה 9). לפיכך אין בידי לקבל את הטענה כי הסגרתו של המשיב 5 לאור נסיבותיו כאמור מנוגדת לתקנת הציבור.

סוף דבר

54. בעתירה נטען כי העבירות בגינן מתבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה לפי חוק ההסגרה, כאשר תנאי סעיף 2א לחוק מתקיימים ואילו הסייגים הקבועים בסעיף 2ב אינם מתקיימים.

אין מחלוקת כי מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 2א לחוק ההסגרה. בין ישראל לארצות הברית קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים אשר פורסם בכתבי אמנה 505, כרך 13, בעמ' 795. הפרוטוקול המתקן את האמנה פורסם בכתבי אמנה 1511 (האמנה והפרוטוקול המתקן צורפו כנספח ב' לעתירה).

לנוכח המפורט בסעיפים 48-53 לעיל, גם לא מתקיימים הסייגים להסגרה הקבועים בסעיף 2ב לחוק ההסגרה.

55. העבירות בגינן מתבקשת הסגרת המשיב הן עבירות הסגרה לפי סעיף 2א(א) לחוק ההסגרה.

מעשיהם של המשיבים כפי שפורטו לעיל, אילו נעשו בישראל, היו מגבשים עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין שדינה עד 5 שנות מאסר. הנסיבות המחמירות עניינן היקף המרמה ותחכומה (ר' ע"פ 399/88 בלאס נ. מדינת ישראל פ"ד מד(4) 705, בעמ' 743).

בנוסף, היו מגבשים מעשיהם של המשיבים בישראל עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499א(1) לחוק העונשין. המשיבים קשרו עם אחרים להונות משקיעים, כאשר הפשע נשוא הקשר הינו קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי הוראת סעיף 415 לחוק. הענישה בגין האמור עומדת על 5 שנות מאסר.

56. לאחר שמצאתי כי קיימת תשתית ראייתית מספקת לבקשת ההסגרה, כי נתקיימו יתר התנאים הנדרשים בחוק ולא מתקיים סייג שיש בו כדי למנוע את ההסגרה, אני קובעת כי המשיבים הם בני - הסגרה לארצות הברית על מנת שיעמדו לדין בארצות הברית בגין העבירות שפורטו בבקשת ההסגרה.

מאחר והמשיב 5 היה אזרח ישראל ותושב ישראל בעת קרות העבירות נשוא העתירה, הוא זכאי לפי סעיף 1א(א) לחוק

ההסגרה לשאת את עונשו בישראל ככל שירשע בדין וידון לעונש של מאסר.

התנאים בהם שוהים המשיבים כעת יותרו על כנם עד להסגרתם בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ז תמוז תשפ"ג, 05 יולי 2023, במעמד הנוכחים.